

Soraya
LANE
Safiiri-
tytär

Suomentaneet Lauri Sallamo ja Heidi Tihveräinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Sapphire Daughter

Copyright © Soraya Lane, 2024
First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-46698-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistettu Lisalle. Kiitos kaikesta, mitä teet hyväkseni joka ikinen viikko. En oikeasti tiedä, mitä tekisin ilman sinua!

PROLOGI

GENEVENJÄRVI, SYYSKUU 1951

FLORIAN LENGACHERIN KESÄASUNTO

Silkkinen aamutakki valahti Delphinin olkapäältä, kun hän ojenteli jäseniään uima-altaan reunalla auringonpaisteessa, ja hän hymyili kuullessaan Florianin lähestyvät askelet. Hän ojensi kätensä ottaakseen vastaan miehen lupaaman juoman, mutta tämä ei tarjonnutkaan lasia vaan tarttui häntä kädestä.

Delphine avasi silmänsä, ja miehen vakavan katseen nähdessään hän kohosi istumaan ja kääntyi tätä kohti. Kaukaisuudessa laskevan auringon säteet saivat järven pinnan kimaltelemaan.

”Näytät huolestuneelta”, Delphine sanoi ja silitti toisella kädellään miehen pehmeää poskea, kun tämä istahti viereiselle tuolille ja nojasi lähemmäs tummat hiukset otsalla repottaen. ”Mikä hätänä?”

”Ei mikään”, mies vastasi ja hymyili puristaessaan hänen kättään. ”Päin vastoin, sillä haluan näyttää sinulle jotakin.”

Delphine hymyili innokkaana kuulemaan lisää. Näiden lyhyiden mutta ihanien yhteisten hetkien aikana hän unohti aina aiemmat sydänsurunsa, ja nyt hän odotti kärsivällisesti, mitä miehellä oli sanottavanaan.

Delphininen uteliaisuus heräsi, kun hän huomasi miehen toisessa kädessä pienen laatikon. ”Mitä sinä haluat näyttää minulle?” hän kysyi.

”Tämä kuului Italian entisen kuninkaan puolisolle”, Florian sanoi ja päästi irti hänen kädestään avatakseen laatikon. ”Arvelin, että saattaisit tunnistaa sen.”

”Vaaleanpunainen safiiritiara”, Delphine henkäisi ja katsoi miestä häkeltyneenä. Hän ei ollut uskoa silmiään. ”Tunnistan hyvinkin. Pääsin ihastelemaan sitä, kun kuningatar piti sitä eräissä häissä sodan jälkeen. Varmaankin kaikki italialaiset naiset tunnistavat sen.” Hän pudisti päätään ja kumartui lähemmäs tarkastelemaan upeita jalokiviä. Tiara palautti hänet Italiassa vietettyihin vuosiin, kun hän oli käynyt hulpeissa juhlissa ja seurustellut Italian aateliston kanssa avioliittonsa alkuvaiheessa. ”Mistä olet saanut sen?”

”Perhe myi kaikessa hiljaisuudessa joitakin esineitä kokoelmastaan Italiasta-lähdön jälkeen, ja hankkijani piti huolen, että sain ostettua korun. Suurin osa muista esineistä annettiin Italian pankin haltuun Roomaan, minkä vuoksi ne muutamat myyntiin luovutetut korut ovat aivan erityisen arvokkaita”, Florian sanoi ja piteli tiaraa heidän välissään, jotta Delphine olisi helpompi tarkastella sitä. ”Olen hankkinut vuosien varrella monia hienoja timantteja ja taidearteita, mutta tämä tiara on historiallisesti ja kauneutensa vuoksi vertaansa vailla.”

Tiara oli kyllä ainutlaatuisen hieno, ja Delphine ymmärsi jälleen Florianin verkostojen laajuuden, koska tämä oli pystynyt hankkimaan esineen itselleen. Jalokivet kimaltelivat miehen käännellessä tiaraa, ja safiirit hohtivat auringonvalossa ensin kirkkaan vaaleanpunaisina ja sitten miltei purppuraisina. Florian oli todellakin oikeassa siinä, että tiara oli mitä halutuin ja ainutlaatuisin keräilyesine.

”Tämä tiara kuului Italian kuningasperheelle 1800-luvulta lähtien siihen asti, kunnes he joutuivat lähtemään maan-

pakoon viisi vuotta sitten”, Florian sanoi. ”Ja nyt se on minun sukuni hallussa seuraavien sukupolvien ajan. En aio ikinä luopua näin upeasta esineestä.”

”Ihailen suuresti entistä kuningatarta”, Delphine sanoi. ”Muistan hänen kertoneen, että ainoa asia, jota hän jäi sota-ajasta katumaan, oli se, ettei hän tappanut Adolf Hitleriä ollessaan tämän kanssa samassa huoneessa, ja uskon kyllä, että hän olisi pystynyt siihen. Hänessä yhdistyvät harvinaisella tavalla naisellisuus ja suorasukaisuus, joten on aika sopivaa, että valitsit hänen lempitiaransa. Se on arvatenkin mittaamattoman arvokas.”

”Olen samaa mieltä joka sanasta”, Florian totesi. ”Ja kyllä, se on mittaamattoman arvokas. Se todellakin kruunaa henkilökohtaisen kokoelmani.”

”Florian, tiara on upea. Kiitos, että näytit sen minulle.” Delphine istahti polviensa päälle, kun mies hymyili hänelle salaperäinen ilme kasvoillaan.

”Delphine, minulla oli syy, miksi halusin näyttää sen sinulle”, Florian totesi lopulta, lasi tiaran käsistään ja tarttui häntä käsistä. ”Haluan, että valitset jonkin noista safiireista, jotta voin teettää sinulle kihlasormuksen”, mies sanoi hiljaa ja suukotti hänen rystysiään tarkkaillen häntä tummanruskeilla silmillään.

”Florian –” Delphine aloitti.

”Delphine, haluan, että vietämme loppuelämämme yhdessä. En halua enää piileskellä. Haluan koko maailman tietävän, että sinusta tulee vaimoni, ja tahdon tällä tavalla osoittaa, kuinka tärkeä olet minulle.”

Delphinin silmiin kohosi kyyneliä, ja yksi pisara vierähti hänen poskelleen, kun hän käänsi päänsä toivoen, että se olisi-kin niin helppoa ja hän voisi vapaasti päättää omista asioistaan. Hänen katseensa kiinnittyi tiaraan, ja hän mielti, millaisia sydänsuruja, rakkauden ja epätoivon hetkiä se oli todistanut.

”Tiedät, etten voi vain yksinkertaisesti vastata myöntävästi. Jos voisin...” Hän ei pystynyt sanomaan lausettaan loppuun. Heidän ollessaan kahdestaan tuntui siltä kuin he olisivat maailman ainoat ihmiset. Miehen omistama muurien ympäröimä, kaunis ja syrjäinen koti järven tuntumassa oli ollut heidän turvapaikkansa parin viime kuukauden ajan, mutta he eivät voineet näyttäytyä yhdessä sen ulkopuolella.

Florian nyökkäsi ja veti Delphinin polvelleen istumaan, ja Delphine kietoi kätensä miehen kaulaan ja painautui tämän rintaa vasten. Tiara ei olisi läheskään yhtä upea ja sen arvo suorastaan romahtaisi, jos siitä puuttuisi safiiri, mutta hän tiesi, mitä mies yritti eleellään sanoa: tämä oli valmis hajoittamaan kokoelmansa arvokkaimman ja tärkeimmän esineen hänen vuokseen. Florian olisi taatusti voinut ostaa hänelle Tiffanyn kalleimman sormuksen, mutta mies oli silti halukas uhraamaan kallisarvoisen safiirin todistaakseen rakkautensa.

”En ole mitään ilman sinua”, Florian kuiskasi ja suukotti hänen päälakeaan. ”Ole kiltti ja sano kyllä. Anna minun keksiä jokin keino, miten voisimme mennä naimisiin.”

Minäkään en ole mitään ilman sinua, Florian.

Delphine nosti katseensa, silitti sormillaan Florianin poskea ja painoi hänen huulilleen pitkän ja lämpimän suudelman.

”Kyllä”, hän lopulta kuiskasi miehen huulia vasten. ”Florian, suostun vaimoksesi. Jos keksit keinon, lupaan sen. Menen kanssasi naimisiin.”

I

LONTOO, 2022

Georgia nousi taksista ja tarkisti vielä kerran puhelimestaan osoitteen kiiruhtaessaan kapeaa lontoolaista katua pitkin eteenpäin. Hänen ympärillään kohoavat rakennukset olivat vanhoja lukuun ottamatta kadun päässä kahden tiilitalon välissä olevaa lasiseinäistä modernia rakennusta, jossa koruttoman kyltin perusteella sijaitsi hänen etsimänsä lakitoimisto – Williamson, Clark & Duncan. Hän oli koko aamun hokenut itselleen, ettei menisi tapaamiseen, koska arveli kirjettä huijaukseksi. Aina siihen asti, että oli astunut toimitustaan ulos. *Ja tässä sitä nyt ollaan.*

Georgia veti syvään henkeä, suoristi ryhtinsä ja marssi sisään lakitoimistoon. Hän kertoi virkailijalle nimensä ja meni sitten istumaan vastaanottoa lähinnä olevalle tuolille. Hän yllättyi nähdessään odotushuoneessa muitakin nuoria naisia, jotka vilkuilivat häntä vaivihkaa aikakauslehtiensä takaa.

Hän oli ollut hämmästynyt saadessaan kirjeen, jossa häntä pyydettiin saapumaan tapaamiseen ja ottamaan vastaan suvulleen kuuluva esine. Hän oli sukunsa viimeisenä edustajana lopulta tullut siihen tulokseen, että olisi höl-

möä olla menemättä – varsinkin kun hänen avustajansa oli vakuuttanut lakitoimistonkin olevan tunnettu yritys.

Pian saapumisensa jälkeen hän yllättyi, kun häntä sekä viittä muuta nuorta naista pyydettiin tulemaan yhdessä neuvotteluhuoneeseen. Hän liikehti levottomasti tuolillaan ja hänen sydämensä alkoi takoa vimmatusti, kun hän päyili ympärilleen. *Ei kai heille kerrotaisii, että he olivat toisilleen sukua?*

Georgian kurkkua alkoi äkisti kuivata, ja hän hörppäsi pöydälle asetetusta vesilasista. Hänen katseensa vaelsi modernissa toimistotilassa samalla kun tyylikkäästi pukeutunut nainen nousi ja esittäytyi Mia Jonesiksi. Kyse ei ollut siitä, etteikö hän olisi kiinnostunut kuulemaan, mitä naisella oli sanottavanaan, vaan häntä yksinkertaisesti kaivattiin jossain toisaalla, ja tuntiessaan puhelimen värisevän laukussa hän tiesi, ettei ehtisi viipyä kuin korkeintaan viisitoista minuuttia. Hän nosti laukun syliinsä ja toivoi saavansa äänen vaimennettua. Mutta vaikka hän painoi kätensä laukkuun vasten, värinä kuului silti.

Olisikohan työkeää kysyä, voisinko tulla myöhemmin uudelleen?

Georgia taputti jalallaan lattiaa, kun juristiksi esittäytynyt mies selvitti kurkkuaan ja alkoi puhua. Nimi oli sama kuin kirjeen lähettäneellä lakimiehellä, ja levottomuudestaan huolimatta Georgiaa kiinnosti kovasti saada tietää, miksi hänet oli pyydetty paikalle. Hän katseli muita naisia miettien, mikä heitä mahtoi yhdistää. Paikalla oli sievä, pisama-näinen ruskeaverikkö, joka oli vilkaissut häntä odotus-huoneessa, toinen ruskeaverikkö ja todella kaunis vaalea nainen, jotka olivat molemmat väläyttäneet hänelle hymyn, kun he olivat istuneet pöydän ääreen. Neljännellä naisella oli tummanvaaleat hiukset ja leveä, kirkuvanpunaisen huulipunan rajaama hymy. Viidennellä oli melkein yhtä tummat

hiukset kuin Georgialla, ja nainen tuijotti pöytää hivellen hermostuneesti sormillaan sen reunaa.

Kun Georgia käänsi katseensa viimeisestä naisesta, Mia alkoi asetella pöydälle heidän eteensä pieniä puisia rasioita, jotka olivat noin kaksi kertaa sormusrasiaa suurempia, ja samassa hän tajusi, miksi hänet oli luultavasti kutsuttu paikalle. Hän katseensa kiinnittyi tuttuun nimeen, jota hän ei ollut nähnyt vuosikausiin. Se roikkui pienen rasian ympärille kääritystä narusta. *Cara Montano*. Siksikö hänet oli pyydetty tänne – että hän ottaisi vastaan tuon pienen rasian? Hän katsoi muita naisia miettien, tunnistivatko nämäkin tuon nimen, mutta ilmeisesti se ei ollut kenellekään heistä tuttu.

Georgia oikaisi ryhtinsä, kun Miaksi esittäytynyt nainen, joka oli selvästikin tämän tapaamisen takana, asetti pöydälle riviin muitakin pieniä rasioita ja jatkoi puhumista.

”Kuten äsken kuulitte, tätini nimi oli Hope Berenson. Hän johti monien vuosien ajan asuntolaa naimattomille äideille ja näiden lapsille, paikka oli nimeltään Hopen koti. Hänet tunnettiin hienotunteisuudestaan ja lempeydestään ajan ilmapiiristä huolimatta.”

Hopen koti? Georgialla ei ollut aavistustakaan, miten paikka liittyi häneen, mutta hän ei voinut olla tuijottamatta pientä rasiaa, jossa hänen isoäitinsä nimi – Cara Montano – komeili selkein kirjaimin. Hänen selkensä jännittyi ja kätensä puristuivat vaistomaisesti nyrkkiin niin että kynnet pureutuivat ihoon. Jos hän olisi tiennyt asian liittyvän hänen isoäitiinsä, hän ei olisi ehkä tullut.

Hänen nimensä kuuleminen tuntuu yhä pahalta kaikkien näiden vuosien jälkeen – kun olin niin pitkään toivonut hänen tulevan luokseni ja toivonut, että hän olisi halunnut minut.

Hän koetti edelleen olla huomioimatta puhelimensa värinää ja kuunteli, kun Mia selitti, miten oli löytänyt pienet rasiat tätinsä talon lattialankkujen alta ja päättänyt sitten

toimittaa ne oikeiden omistajien sukulaisille. Tarina kiehtoi häntä, ja jos nyt olisi ollut mikä tahansa muu päivä, hän olisi mieluusti kuullut lisää.

Georgia käänsi katseensa käsin kirjoitetusta lappusesta ja katsoi lakimiestä, joka alkoi taas puhua.

”Mia toi löytämänsä rasiat minulle, ja kävimme yhdessä läpi kaikki hänen tätinsä toimiston vanhat asiakirjat. Hope oli pitänyt tarkasti kirjaa kaikesta, ja vaikka tiedot olivatkin salaisia, päätimme tässä tapauksessa etsiä rasioissa mainitut nimet, jotta esineet voitaisiin palauttaa oikeille omistajilleen. Koin velvollisuudekseni auttaa parhaani mukaan.”

”Avasitteko yhtään niistä?” Georgiaa vastapäätä istuva nainen kysyi.

”Emme.” Mia vastasi paljon aiempaa hiljaisemmalla äänellä. ”Siksi minä pyysin teidät kaikki tänne. Voitte itse päättää, haluatteko avata rasiat vai ette.” Mian silmiin kihosi kyyneliä, ja hän pyyhkäisi ne nopeasti pois. ”Niiden on täytynyt olla tädilleni valtavan tärkeitä, koska hän on säilyttänyt niitä piilossa kaikki nämä vuodet, mutten ymmärrä, miksei hän palauttanut niitä oikeille omistajilleen elinaikanaan. Päätin, että minun täytyy ainakin yrittää, ja nyt te saatte päättää, tulisiko rasioita avata vai ei.”

”Emme kuitenkaan tiedä, onko vuosien aikana ollut muitakin rasioita, jotka on jo jaettu pois”, lakimies sanoi painaen kätensä pöytään ja punnersi itsensä hitaasti pystyyn. ”Joko Hope ei jostain syystä halunnut luopua näistä seitsemästä, tai sitten kukaan ei kysellyt niiden perään.”

”Tai sitten hänellä oli omat syynsä pitää ne piilossa”, Mia jatkoi. ”Siinä tapauksessa olen saattanut löytää jotakin, minkä olisi oikeasti kuulunut pysyä kadoksissa.”

Lakimies yskäisi, ja samassa Georgian puhelin alkoi taas väristä. Hän huokaisi, kaivoi sen esiin ja näki, että soittaja oli hänen liikekumppaninsa Sam. *Tietenkin se oli Sam.* Jos Geor-

gia ei vastaisi, Sam jatkaisi soittelu. Tästä päivästä vaikutti tulevan yksi heidän uriansa tärkeimmistä, minkä takia hän oli aikonut jättää tapaamisen väliin – ja siksi hänen pitäisi nyt lähteä. Georgia kuunteli keskustelua odottaen sopivaa taukoa, jolloin voisi poistua.

”Niin. Mutta oli syy mikä tahansa, minun tehtäväni on välittää rasiat oikeille omistajilleen, tai tässä tapauksessa oikeiden omistajien perikunnille.”

”Eikö teillä siis ole mitään käsitystä rasioiden sisällöstä?” huoneen toisella puolella istuva nainen kysyi.

”Ei ole”, Mia vastasi.

Georgia totesi tilaisuutensa tulleen ja nousi, veti laukun hihnan olkapäälleen ja yskäisi. Hänen oli mentävä, vaikka tarina olikin sangen kiehtova.

”No, niin kiinnostavaa kuin tämä onkin, minun täytyy palata töihin”, hän sanoi ja toivoi, ettei kuulostanut liian työkeältä. Muiden naisten katseista päätellen lausahdus oli kuitenkin ollut epäkohtelias. ”Antaisitteko Cara Montanon rasian, niin lähden sitten. Olen pahoillani, etten voi jäädä pidemmäksi aikaa.”

”Kiitos, kun tulitte”, lakimies sanoi ja nyökkäsi hänelle. ”Jos teillä herää myöhemmin kysymyksiä, vastaan niihin mielelläni.”

Georgia nyökkäsi, allekirjoitti Mian häntä kohti liu'uttaman paperin ja kaivoi sitten lompakostaan henkilöllisyystodistuksen. Muiden tuijotus sai hänen poskensa kuumottamaan, mutta hän ei nostanut katsettaan.

”Kiitos”, hän sanoi hiljaa Mialle ja kosketti tämän käsi-vartta. ”Tämä on selvästi tärkeä juttu sinulle. Olen pahoillani, etten voi jäädä.”

Mia hymyili vaisusti ja ojensi sitten hänelle rasian, jonka hän sujautti laukkuunsa. Sitten hän käveli huoneen poikki, työnsi oven auki ja tarttui puhelimeensa.

Samin ääni oli yhtä kiivas kuin Georgian korkojen kopina laattalattialla.

”G, missä oikein olet luurannut? Minä tarvitsen sinua! Sijoittaja on –”

”Olen matkalla sinne”, Georgia sanoi viittoen itselleen taksin ja nosteli jalkojaan pysyäkseen lämpimänä samalla kun auto kaartoi hänen luokseen. ”Olen toimistolla kahdenkymmenen minuutin kuluttua. Lupaan, että tulen suoraan luoksesi.” Hän lopetti puhelun, kapusi kadunreunaan pysähtyneeseen taksiin ja kertoi kuljettajalle osoitteen.

Georgia painoi päänsä penkkiä vasten ja veti syvään henkeä äskeisiä tapahtumia sulatellen. Välillä hänestä tuntui kuin hän ei olisi levännyt kunnolla vuosikausiin, sillä päivät kuluivat töissä ja iltaisin hän vastaili vuoteessaan sähköposteihin, kunnes nukahti läppäriinsä ääreen. Seuraavana aamuna kaikki alkoi taas alusta. Hän ei enää edes muistanut, milloin ei olisi ollut räätiväsynyt.

Hän nojasi eteenpäin ja kaivoi laukustaan äsken saamansa pienen rasian. Hän käänteli sitä kädessään ja puhalsi ohuen pölykerroksen pois pohtien, halusiko edes tietää, mitä sisällä oli. Hän oli viimeisen kymmenen vuoden aikana yrittänyt hyväksyä sen tosiseikan, ettei hänellä ollut perhettä, ja todistaa itselleen ja maailmalle, että voisi kaikista koettelemuksistaan huolimatta menestyä ja päästä teinivuosiansa surullisista tapahtumista yli. Ja siltikin ajatus rasian avaamisesta tuntui siltä kuin hän olisi murtamassa huolella ympärilleen pystyttämänsä suojamuurit.

Sen kuin avaat sen. Älä mieti liikaa, vaan anna mennä.

Meni hetki, että hän sai näprättyä solmun auki pitkillä kynsillään. Solmun viimein annettua periksi hän laittoi narun ja nimilapun isoon laukkuunsa ja avasi rasian. Hän henkäisi nähdessään sisällä valtavan jalokiven. Tuntui hurjalta, että näin upea esine oli ollut piilossa keräämässä pölyä

vuosikymmenten ajan talovanhuksen lattialautojen alla. Hän asetti rasiaa syliinsä, otti kirkkaasti purppuran sävyissä kimaltelevan kiven käteensä ja mietti sitä ihaillessaan, oliko se aito jalokivi vai peräti timantti. Se oli hämmästyttävän kookas – halkaisijaltaan ainakin kaksi kertaa isompi kuin suurin hänen koskaan näkemänsä kihlasormus.

Jalokiven alla oli sanomalehtileike, ja hän asetti vastahakoisesti kiven takaisin rasiaan ja poimi kellastuneen paperin. Hän ei tunnistanut kieltä, joten hän taitteli paperin, kohotti jalokiveä ja pani esineet varovasti takaisin paikoilleen. Hän ei tiennyt isoäidistään juuri muuta kuin sen, että tämä oli ollut varakas – ja pitänyt kukkaronsa nyörit tiukalla kuolemaansa asti. Mutta voiko olla, ettei isoäiti ollut tiennyt tästä jalokivestä – tai jos oli, oliko hän etsinyt sitä koko ikänsä? Oliko hänen isoäitinsä edes tiennyt olevansa adoptoitu?

”Neiti hyvä, minun pitää jättää teidät tähän”, kuljettaja sanoi.

Rasiaa tutkiessaan Georgialta oli hävinnyt ajantaju kokonaan, ja nostaessaan katseensa hän huomasi olevansa toimistonsa liepeillä. Sitten hänen puhelimensa alkoi jälleen väristä, joten hän napsautti rasiaa nopeasti kiinni, tunki sen laukkuunsa, kiitti kuljettajaa ja maksoi kyydin samalla kun vastasi puhelimeensa.

”Sam, olen perillä. Minähän sanoin –”

Hän kosketti laukkuaan ajatukset yhä saamassaan jalokivessä, kun hänen ystävänsä ja liiketoverinsa hihkui langan toisessa päässä, että heitä oli pyydetty saapumaan noin tunnin päästä vielä viimeiseen palaveriin keskustelemaan heidän yrityksensä myynnistä. Georgia harppoi kadun yli toimistorakennusta kohti ja päätti hakea ensiksi alakerran kahvilasta heille molemmille vahvaa kahvia, vaikka olikin luvannut Samille mennä suorinta tietä tämän työhuoneeseen. Georgia oli toki innoissaan siitä, että he saavuttaisivat kohta jotain

suurta, mutta espressojen valmistumista odotellessaan hän mietti kerrankin aivan jotain muuta kuin työjuttuja. Hän oli kaikki nämä vuodet kaivannut perheestä muistuttavia asioita ja halunnut tietää lisää rakkaista vanhemmistaan, joiden menetyks painoi häntä edelleen, ja nyt hän oli vihdoinkin saanut pienen vihjeen.

Hän vain toivoi, ettei tämä muisto liittynyt siihen ainoaan perheenjäseneseen, jonka hän olisi halunnut unohtaa.

PUOLITOISTA VUOTTA
MYÖHEMMIN

Georgia käveli huutokauppahuoneessa ihailien esillä olevia koruja. Hän tökkäsi Samia olkapäähän, kun he ohittivat kaulakorun, jossa kimalteli aivan uskomattoman suuria timantteja. Hän ei voinut käsittää, miksi joku ostaisi tällaisia koruja somisteeksi – tai kenties hän oli erehtynyt ja korut olivat sijoituskohteita, jotka päätyivät täältä kassakaappeihin ympäri Lontoota, eikä niitä ollut tarkoitukseen käyttä.

”Kun ehdotit, että meidän pitäisi hemmotella itseämme, ajattelin kyllä jotain vaatimattomampaa”, Sam kuiskasi.

He nauroivat päät kumarassa ja menivät sitten katselemaan tunnettujen muotibrändien käsilaukkuja. Georgia oli vuosikausien työputken jälkeen päättänyt, että oli aika törästä johonkin luksustuotteeseen, eikä Samia ollut ollut lainkaan hankala suostutella mukaan.

”Tiedätkö, kun aloitimme vanhempieni ullailla, en yhtään arvannut, että päätyisimme tänne”, Sam sanoi ja huokaisi viittilöidessään kohti kirkkaan vaaleanpunaista käärmekuosista Birkinin käsilaukkuja. ”En ole vielääkään valmis käyttämään näin paljon rahaa, mutta jopa se, että olemme täällä

katselemassa ja että *voisimme* kyllä halutessamme ostaa täältä jotakin...”

Georgia tarttui Samia käsivarresta muistellen niitä varhaisia vuosia, jolloin hän oli intoa kipinöiden päättänyt mennä eteenpäin hänen elämäänsä ravistelleesta tragediasta huolimatta. Kipinä ei ollut sammunut, mutta nykyään hän halusi pikemminkin todistaa itselleen, että pystyi saavuttamaan kaiken haluamansa.

”Tiedän täsmälleen, mitä tarkoitat. Minusta tuntuu kuin olisin käynyt vuosikaudet ikkunaostoksilla, ja nyt yhtäkkiä voimmekin astua sisään kauppaan. En saata uskoa sitä.” Eikä hän voinut uskoa sitäkään, ettei heidän tarvinnut enää raataa viikonloppuisin, kun aiemmin hän oli viettänyt kaikki hetket läppäriinsä liimautuneena.

He jatkoivat kiertelyä sen kummemmin pysähtelemättä, kunnes Sam iski silmänsä viehättävään Cartierin Love-
rannekoruun. ”Tämä taitaa olla se, mitä tulini hakemaan”, hän totesi ja viittoi työntekijän paikalle. ”Eikö olekin upea?”

Georgia nyökkäsi, vaikkei katsellutkaan ruusukultaista, timanttiupotusten kaunistamaa rannekorua. Parin askelen päässä lasikossa oli esillä korvakorut. Valtavat vaaleanpunaiset jalokivet roikkuivat renkaissa, joita koristivat timantit sekä jalokiven väriin sointuvat pienet korukivet, eikä Georgia voinut olla tuijottamatta niitä. Vaaleanpunainen näytti valojen loisteessa miltei purppuralta, eikä hän ollut nähnyt tuollaista jalokiven sävyä kuin kerran aiemmin. Hän kiersi lasikon luo tarkastellakseen korvakoruja lähempää.

”Georgia?” Sam huikkasi. ”Mitä mieltä olet?”

Georgian huomio palasi Samiin, ja hän käveli ystävänsä luo katsomaan tämän ranteessa komeilevaa korua. ”Se on upea. Sinun kannattaa ilman muuta tehdä tarjous.”

”Mitä sinä katselit tuolla?” Sam kysyi ja nyökkäsi työntekijälle, jotta tämä avaisi rannekorun. Siihen tarvittiin pientä

ruuvimeisseliä, ja Georgia mielti, tuntuisiko ahdistavalta pitää kädessään jotain, mitä ei voinut noin vain riisua pois. ”Tuuminpa vain, ettei budjettisi välttämättä kestä hälyttimillä varustettua ja lukittuun lasikaappiin säilöttyä esinettä.”

Georgia nauroi, ja niin teki Samkin, mutta sitten heitä avustanut nainen yskäisi.

”Puhutteko te vaaleanpunaisista korvakoruista?” hän kysyi.

Georgia seurasi naisen katsetta, kun tämä vilkaisi lasikkoa. ”Kyllä. Eivätkö ne olekin suurenmoiset? Kiinnitin huomiota niiden väriin ohi mennessäni, mutta näen kyllä, että ne ovat minulle liian kalliit.” Vaikka hänellä olisikin varaa niihin, ne eivät olleet hänen tyylään. Georgia piti äitinsä vanhoja nappikorvakoruja, joissa oli kummassakin yksi pieni timantti, sekä älykelloa – hän piti ennemminkin käytännöllisistä kuin runsaista koruista.

”Kivet ovat vaaleanpunaisia turmaliineja, ja ne ovat kokonsa puolesta ainutlaatuiset”, työntekijä kertoi ja asetti Samin sovittaman rannekorun takaisin paikoilleen ennen kuin käveli lasikon luo.

Georgia seurasi naista ihastellen jälleen korvakoruja. Nainen oli näköjään päättänyt esitellä niitä tarkemmin, vaikka hän oli jo sanonut, ettei aikonut ostaa niitä.

”Ne kuuluivat Italian kuningasperheelle, joka sai ne haltuunsa 1800-luvun lopulla. Itse asiassa entinen kuningatar käytti niitä jonkin aikaa ennen kuin kuningas luopui kruunusta. He lähtivät maanpakoon Lontooseen, ja huhujen mukaan muutamia heidän kokoelmansa koruista myytiin kaikessa hiljaisuudessa Sveitsin ja Lontoon varakkaimmille keräilijöille sillä ehdolla, ettei niitä asetettaisi näytteille ainkaan viiteenkymmeneen vuoteen.”

Nainen käveli lasikon taakse ja kumartui lähemmäs, ja Georgia seurasi perässä.

”Moni kuningasperheen jalokivikokoelman muistava olettaa näiden olevan vaaleanpunaisia safiireja, sillä niitä on myös kuuluisassa italialaisessa vaaleanpunaisten safiirien koristamassa tiarassa, jota ei ole nähty sen jälkeen, kun kuningas luopui vallasta, mutta korut on tehty eri aikoina ja eri kivistä. Niitä molempia pidetään kuitenkin arvokkaina kuningasperheen korukokoelman esineinä.”

”Ovatko nämä keräilijät siis pitäneet ostamansa esineet piilossa kaikkien näiden vuosien ajan? Vaikka ovat maksaneet niistä mitä luultavimmin tähtitieteellisen rahasumman?” Georgia kysyi ja yritti kuvitella, miltä tuntuisi omistaa jotakin niin henkeäsalpaavan kaunista, joka pitäisi kuitenkin kätkeä niin moniksi vuosiksi.

”Kyllä vain”, työntekijä sanoi. ”Nämä korvakorut ovat ensimmäistä kertaa koskaan myynnissä järjestämässämme avoimessa huutokaupassa, ja monia kiinnostaa tietää, houkuttelevatko korut paikalle sijoittajia. Kenties saamme viimeinkin vastauksen kysymykseen, montako muuta arvoesineitä Euroopassa on yksityisten keräilijöiden kokoelmissa. Tai kenties Italian kuninkaalliset huomaavat huutokaupamme herättämän kiinnostuksen ja tarjoavat myytäväksi muitakin esineitä kokoelmastaan.”

”Vau, ymmärrän kyllä, miksi kiinnostuit näistä. Oli varmasti musertavaa joutua luopumaan niin monista omista aarteista”, Sam totesi tähyillen koruja Georgian olkapään yli.

”Käsittääksemme he saivat pitää suurimman osan arvoesineistään, toisin kuin muut Euroopan kruunupäät, jotka joutuivat myymään kaiken maanpakoon lähtiessään. Mutta ne muutamat heidän myymänsä esineet olivat varmasti jo silloin todella arvokkaita.”

Georgia irrotti katseensa koruista ja hymyili naiselle, joka poistui auttamaan toista asiakasta.

”Oletko sinä löytänyt mitään, mistä haluaisit tehdä tarjouksen?” Sam kysyi ja lähti kävelemään eteenpäin. ”En usko, että voin elää ilman tuota rannekorua.”

”En ole”, Georgia vastasi ja huokaisi tarttuessaan ystävänsä käsivarresta. ”Minä vain...” Hän hiljeni.

Sam pysähtyi ja ähkäisi. ”Haluatko sinäkin sen rannekorun? Kiinnostuitko sinäkin siitä? Olisi pitänyt arvata, että me molemmat –”

”Ei, en minä halua sitä. Sam, se näyttää upealta sinun ranteessasi. Oikeasti.”

Sam katsoi häntä kysyvästi.

”Ne korvakorut vain...” Georgia mietti, oliko hänen ajatuksensa ihan hullu, mutta kyllä hän Samille voisi kertoa. ”Muistatko sen päivän, kun olimme neuvottelemassa firmamme myymisestä ja minulla oli lakitoimistossa eräs tapaaminen? Sinä soittelet minulle jatkuvasti, koska tilanne oli niin jännittävä ja meitä oli pyydetty vielä viimeiseen palaveriin sillä aikaa kun olin poissa? Siitä on noin puolitoista vuotta aikaa.”

”Tarkoitatko tapaamista, joka koski isoäitisi perikuntaa tai jotain?” Sam kysyi, kun he jatkoivat matkaa. ”Joo, muistanhan minä. Tuntuu hullulta, että kesti niin kauan saada neuvottelut päätökseen ja sopimus tehtyä.”

”Olimme silloin niin kiireisiä, että tuskin poistuimme toimistolta edes nukkumaan, ja minä vain hautasin koko jutun. En ole miettinyt sitä lainkaan sen jälkeen, kun on ollut niin paljon kaikkea muuta, kunnes näin nuo korvakorut.”

Sam puristi hänen käsivarttaan. Sam oli ainoa, joka tiesi totuuden Georgian perheestä, eikä hänen tarvinnut koskaan selitellä ystävälleen, miksi isoäitiin liittyvät asiat olivat hänelle hankalia. Sam oli ollut paikalla silloin kun Georgia oli saanut tietää, ettei isoäiti tulisi hakemaan häntä. Silloin kun perheen asianajaja oli selittänyt hänelle, mikä hänen

tilanteensa oli alaikäisenä, jolla ei ollut viralliseksi huoltajaksi soveltuvia lähisukulaisia. Georgia muistaisi aina, miten suojelevainen Sam oli ollut ja miten tiukasti tämä oli vannonut, ettei Georgia joutuisi koskaan olemaan yksin vaan hän voisi asua Samin perheen luona.

”En taida ymmärtää yhteyttä”, Sam sanoi, kun Georgia ei jatkanut selitystään. ”Miten se tapaaminen liittyy noihin korvakoruihin?”

”Lakimies antoi minulle sinä päivänä pienen rasian, joka oli osoitettu isoäidilleni. Sen sisällä oli jalokivi, joka oli aivan samanvärisen kuin nuo turmaliinit.”

”Samanvärisen kuin nuo korvakorut?” Sam kysyi.

”Tismalleen samanvärisen. Tungin tosin rasian yöpöydän laatikkoon, enkä ole katsonut sitä sen koommin, joten saatan olla väärässä, mutta –”

”Mikset kertonut tätä silloin aiemmin?” Sam kysyi. ”Oliko rasiassa jotain muutakin?”

”Sanomalehtileike, mutten saanut siitä selvää. Se taisi olla italiaksi, tai ehkä ranskaksi?”

Sam seisautui ja astui Georgian eteen. ”Ymmärsinkö nyt oikein? Sinä sait salaperäisen pienen rasian, jossa oli vaaleanpunainen jalokivi ja sanomalehtileike, etkä sanonut minulle mitään ennen kuin vasta nyt? Etkö ihan oikeasti ole ajatellut koko asiaa sen jälkeen?”

Georgia kohautti olkapäitään. ”En totta puhuen ole. Pyyhin sen mielestäni. Mutta kun esität asian tuolla tavalla...”

”Tule, mennään. Aion tehdä tarjouksen, ja sitten menemme drinkeille, jotta voit kertoa minulle kaiken, mitä siinä tapaamisessa tapahtui. En saata uskoa, että olet pitänyt tämän tiedon itselläsi näin kauan.”

Georgia tiesi, ettei Samin kanssa kannattanut ryhtyä väittelemään. He olivat olleet kuin siskoksia siitä lähtien kun Georgia oli viisitoistavuotiaana muuttanut Samin perheen

luo jäätyään järkyttävien tapahtumien seurauksena orvoksi, ja jos Sam halusi jotakin, hän ei antanut minkään estää itseään saamasta sitä. Ei vaikka hänen pitäisi kaivella kaikki Georgian salaisuudet.

”Mutta voisitko ennen lähtöä valita itsellesi jotakin? En halua olla meistä ainoa tarjouksen jättäjä.”

Georgia nyökkäsi ja johdatti Samin takaisin käsilaukujen luo. Vaikka hän ei halunnutkaan korua, hän voisi ainakin yrittää löytää merkkilaukun, jonka arvo saattaisi ajan mittaan nousta.

Sinä iltana Georgia seisoi kylpyhuoneen peilin edessä ja levitti yövoidetta kasvoilleen tuijottaen kuvajaistaan. Aina kun hän puhui perheestään, edes Samille, mieleen tulvi muistoja, joita hän oli koko ikänsä yrittänyt tukahduttaa. Nyt hän kuitenkin näki peilissä äitinsä silmät ja tunnisti vasemmassa suupielessään isänsä hymykuopan. Hän siveli sormillaan poskeaan muistellessaan isäänsä ja mietti, oliko hänen mielikuvansa aito vai ainoastaan jonkin valokuvan jättämä muisto. Hän yritti yleensä pysyä liikkeessä, työskennellä ja olla kiireinen, ettei hänen tarvitsisi ajatella menneitä tai niiden herättämiä tunteita, mutta aina kun kiire hetkeksi hellitti, kaikki palasi hänen mieleensä.

Hän asteli kylpyhuoneesta yöpöytänsä luo ja kurotti avaamaan vetolaatikon, jonka perimmäiseen nurkkaan hän oli jokin aika sitten tallettanut pienen rasian. Hänen sormensa löysivät rasian, ja hän poimi sen, sulki laatikon ja istahti vuoteelle. Hän livautti jalkansa peiton alle, nojasi tyyntyjä vasten ja henkäisi avatessaan rasian, josta paljastui sanomalehtileikkeen päällä lepäävä vaaleanpunainen jalokivi.

Se oli upea – aivan yhtä suurenmoinen kuin hänen aiemmin päivällä näkemiensä korvakorujen kivet – ja hän mietti, mahtoiko kivi olla turmaliini, safiiri vai jopa vaalean-

punainen timantti. Hän ei ollut missään nimessä piilotellut vaaleanpunaista kiveä ja pientä rasiaa sen vaatimattomuuden takia. Hän tiesi sisimmässään tehneensä sen rasian synnyttämien tunteiden takia eikä siksi, ettei pieni aarrekatko olisi kiehtonut häntä alusta lähtien. Joskus perheestä muistuttavat asiat oli vain helpompi pyyhkiä pois kuin käsitellä.

Georgia laski rasian viereensä ja kumartui nappaamaan sängyn alla säilyttämänsä Harry Potter -laukun, jonka oli omistanut siitä asti kun oli käynyt vanhempiensa kanssa elokuvastudiokierroksella vuosi ennen heidän kuolemaansa. Teini-ikäisenä Samin kanssa samassa huoneessa asuessaan hän oli pitänyt laukkua vuoteensa alla ja hamunnut sitä usein öisin, kun oli halunnut muistuttaa itseään menneistä, ja nyt kolmikymppisenä hän säilytti sitä omassa asunnossaan yhä samassa paikassa.

Kaikkien näiden vuosien jälkeen Georgiasta tuntui, että isän villapaita tuoksui yhä isältä, ja hän veti sen nyt esiin, toi sen kasvojensa eteen ja veti keuhkoihinsa sen tuoksua. Hän puristi paitaa rintaansa vasten kuin olisi sillä tavoin voinut kuvitella isän olevan hänen luonaan. Hän otti tavarat esiin aina samassa järjestyksessä, ja seuraavaksi oli vuorossa pehmeä kašmirhuivi, jota äiti oli pitänyt talvipäivinä, sitten valokuvat, hänen vanha pehmonallensa ja lopuksi kirje. Kirje oli aina pohjimmaisena, ja sitä lukiessa hänen teki mieli repiä se palasiksi, mutta silti hän joka kerta pakkasi sen laukkuun muiden tavaroiden joukkoon.

Kirje oli nimittäin kauan sitten sytyttänyt hänessä kipinän: se oli antanut hänelle tarmoa kehittää yritystä, jonka oli perustanut Samin kanssa häidin tuskin parikymppisenä, ja intoa rakentaa uudelleen koti ja elämä, jota kukaan ei voisi riistää häneltä. Vaikka ainoa jäljelle jäänyt sukulainen ei ollutkaan halunnut ottaa häntä luokseen, hän oli luonut itselleen täysipainoisen elämän.

Hän alkoi lukea kirjettä antaen silmiensä vaeltaa hitaasti sanasta sanaan, vaikka oli käynyt sen läpi jo niin monta kertaa, että osasi sen ulkoa.

Arvoisa vastaanottaja,

en usko, että Georgian kannalta on hyvä asua luonani, vaikka olenkin hänen biologinen isoäitinsä, ja haluan myös todeta, etten aio hakea hänen huoltajuuttaan. Hänen isänsä ja minä emme pitäneet yhteyttä, ja poikani mennessä naimisiin tein selväksi, etten hyväksy liittoa. Niinpä olen tehnyt hänet perinnöttömäksi ja olen myös kertonut sen hänelle, enkä aio muuttaa mieltäni viimeaikaisista tapahtumista huolimatta. Näin ollen myöskään hänen tyttärensä ei tule saamaan suvun omaisuudesta osuutta nyt eikä kuolemani jälkeen, ja siksi olisi hyvä sijoittaa lapsi johonkin toiseen kotiin ja löytää perhe, joka voisi huolehtia hänestä. Olen kuitenkin valmis tarvittaessa maksamaan hänen opiskelunsa, ja sitä koskevat avustuspyynnöt tulee lähettää asianajajalleni. Nuoren ihmisen menestyksen avain on koulutus, ja toivon hänen näistä koettelemuksista huolimatta pyrkivän saavuttamaan elämässään jotakin.

Toivon Georgialle kaikkea hyvää, mutta pyydän, ettei minuun oteta enää suoraan yhteyttä.

Parhain terveisin

Cara Montano

Georgia oli pienenä lapsena saanut joka vuosi kaukaiselta isoäidiltään pienen lahjan ja luullut, että isoäidin poissaolo oli hänen isänsä syytä. Lahja ei ollut sellainen, mitä hän olisi toivonut, vaan isoäiti lähetti aina kahdenkymmenenviiden